

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Dandserinden

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Dandserinden", i Paludan-Müller, Fr.: *Dandserinden*, udg. af Berit Ziegler, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm04-shoot-idm140348532685648/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Dandserinden

Dog barnløs ei Du gennem Livet gaaer,
Vor Pleiemoder! selv en Flok Du eier
Af fagre Børn, hvis Form dog Intet veier,
Skjøndt deres Aand til Nattens Stjerne naaer.
De fik dit milde Blik, dit gyldne Haar,
Om Haabets Straaler deres Liv sig dreier;
Dem binder ingen Lænke, Tidens Storm
Fordunkled aldrig gyldne Drømmes Form.

Og for *Diones* Blik de gyngte mildt,
Lig Sommerfugle af de dunkle Larver,
De stige frem i rosenrøde Farver
Af Længsel, mægtig vakt, men ikke still't.
Og Sjælen, i et Næt af Tanker hild't,
Al Drømmens Glands, al Tankens Uro arver,
Og begges Frugt i Blik og Mund man seer:
Mens Øiet er tungsindigt, Læben leer.

Saa staaer hun paa Altanen – Hjertet venter
I Frygt og Længsel, mens det klare Blik
Paa Veien, langs de solbestraalte Stenter,
Grev *Charles* søger efter vante Skik.
Og dobbelt Varme hendes Hjerte henter,
Og dobbelt Rødme hendes Kinder fik,
Hvergang en Støvsy sig paa Veien hæver,
Hvergang af Skoven frem en Skygge svæver.

Men ei han viser sig paa fjerne Sti
Secund – Minut og Time langsomt svinder;
Og Smilet flygter fra *Diones* Kinder,
Fra hendes Hjerte Drøm og Phantasie.
Til hendes Sjæl Erindring Veien finder,
Og lette Billeder gaae let forbi:
Hun rødmer høit med eet, og Ho' det bøiet
Til Brystet synker, og til Jorden Øiet.